το αντίδοτο

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ (ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ)
Η επιστροφή του Σιωνισμού στην ΕΣΣΔ
ULSTER

ΤΕΥΧΟΣ 9

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Στη σειρά των εκτάκτων εκδόσεων του ΑΝΤΙΔΟΤΟΥ πρόκειται να κυκλοφορήσει Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΒΑΪΜΑΡΗΣ

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ
(Μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό)
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
Γιάννης Σορώτος
Συντάσσεται από Επιτροπή
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Τ.Θ. 30205 - 10033 ΑΘΗΝΑ
Συνδρομή για 12 τεύχη 1400 δρχ.
Συνδρομή για 6 τεύχη 800 δρχ.
Τιμή τεύχους: Δρχ. 100

ΛΕΥΚΕ ΑΝΘΡΩΠΕ ΣΠΑΣΕ ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΣΟΥ

Σε μια εκστρατεία που ξεκίνησαν οι Ομοσπονδιακές αρχές στις 21 Απριλίου του περασμένου χρόνου, κατηγόρησαν δέκα λευκούς αυτονομιστές, με την κατηγορία της συνωμοσίας για την ανατροπή της κυβέρνησης των Η.Π.Α.

Ήταν η πρώτη φορά μετά την προδοσία του Mass Sedition Trial κατά τον Β.Π.Π. που αμερικανικοί φιλετιστές διαφωνούντες κατηγορούνται για συνωμοσία. Ανάμεσά τους ήταν ο Robert E. Miles 62 χρόνων, επικεφαλής του Mountain Church και του Free Forum Association in Cohoctah του Μίτσιγκαν, και πρώτην ηγέτης της Ku Klux Klan.

Ο Miles ήταν ένας ειλικρινής κριτικός της ομοσπονδιακής κυβέρνησης και υπερασπιστής της ιδέας για μια πολιτεία που θα αποτελείται από λευκούς στο Β. Δυτικό Ειρηνικό. Κατηγορήθηκε αφού προηγουμένως αρνήθηκε να συνεργασθεί στη δικαστική έρευνα της κυβέρνησης εναντίον άλλων ατόμων.

Το ίδιο συνέβη και στον Richard G. Butter 69 χρόνων της Hayden Lake στο Αϊντάχο, ο οποίος ηγείται μιας αυτονομίστικης οργανώσεως που ονομάζεται Άρεια Έθνη.

Παρά την επιθυμία τους να αντιμετωπίσουν ανοικτά οποιαδήποτε κατηγορία εναντίον τους, βρέθηκαν κρατούμενοι χωρίς να μπορούν να αποφυλακισθούν προσωρινά με κάποια χρηματική εγγύηση γιατί θεωρήθηκαν «επικίνδυνοι».

Για να δικαιολογήσει την παράνομη κράτηση τους η Κυβέρνηση, συνέδεσε την κατηγορία τους με ξεχωριστές ενέργειες –βίαιες– και αδικήματα συμπεριλαμβανομένου της ένοπλης ληστείας και τον φόνο ενός εβραίου του Denver το 1984.

ARYAN NATIONS

Οι ειδικές κατηγορίες εναντίον τους, βασίζωνται στις εξαγορασμένες καταθέσεις δύο ατόμων, που ήταν κατηγορούμενοι για δολοφονική συνωμοσία. Έτσι το F.B.I. άρχισε τις μαζικές συλλήψεις των διαφωνούντων.

Ένας από τους ανθρώπους του F.B.I. εξήγησε τους λόγους της κυβερνητικής ενέργειας, επικαλούμενος την απειλή για την σταθερότητα της κυβέρνησης.

– Είναι ειρωνικό το γεγονός, ενώ οι Ομοσπονδιακές αρχές επιδιώκουν Ρατσιστικό χωρισμό, χωρίς βίαια μέσα δεν έχουν κάνει συλλήψεις σε κάμποσες περιπτώσεις βίαιων ενεργειών στις οποίες περιλαμβάνονται γνωστές εβραϊκές οργανώσεις.

Το 1984 «κτυπήθηκαν» τα γραφεία

του Ινστιτούτου της Ιστορικής Αναθεώρησης.

Το 1985 τα γραφεία του Αραβοαμερικανικού συνδέσμου τινάχθηκαν στον αέρα. Θα μπορούσαμε να παραθέσουμε ολόκληρο κατάλογο από τρομοκρατικές ενέργειες, των άλλων ρατσιστών που όμως αυτοί έχουν την υποστήριξη των αμερικανικών αρχών. Ο Miles φυλακίσθηκε περισσότερο από 6 χρόνια με την κατηγορία βομβιστικών ενεργειών σε άδεια σχολεία λεωφορεία εγχρώμων ενώ ο πραγματικός ένοχος συνελήφθη και ομολόγησε:

Η υγεία του Miles δεν είναι και τόσο καλή, μετά τα δυσάρεστα αυτά περιστατικά.

Ο ηγέτης της NEW ORDER, Matt Koehl ανέφερε ότι ο Miles είναι ένας άνθρωπος που προσέφερε πολλά στο κίνημα των Λευκών αγωνιστών, και κάλεσε τους Εθνικοσοσιαλιστές να ενισχύσουν τον συναγωνιστή τους στις δύσκολες περιπτώσεις.

ΛΕΥΚΕ ΑΝΘΡΩΠΕ

ΣΠΑΣΕ ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΣΟΥ

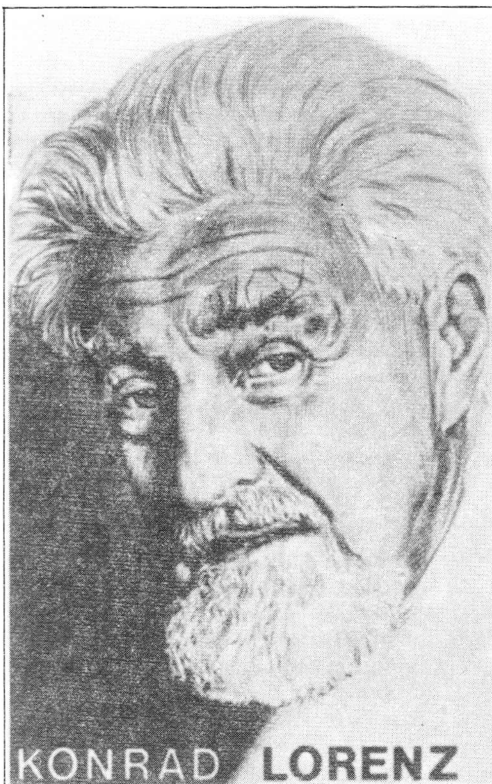
ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Πολύς λόγος, και σε έξαρση σήμερα, γίνεται για τ' ανθρώπινα δικαιώματα. Ας ρίξουμε λοιπόν μια ματιά από τη δική μας τη σκοπιά σ' αυτό το κεφάλαιο.

Οι «δημοκράτες» λέγοντας ανθρώπινα δικαιώματα εννοούνε κυρίως την ελευθερία του «σκέπτεσθαι» του «εκφράζεσθαι», και τη μη ύπαρξη πολιτικών κρατουμένων. Δηλαδή, όλα έχουν σα βάση, και πρέπει να το προσέξουμε πολύ, το άτομο, τη μονάδα κι όχι το σύνολο (ομάδα).

Ας δούμε όμως πίσω από τη βιτρίνα τι συμβαίνει στην πραγματικότητα στην «ελεύθερη» δύση.

Ας εξετάσουμε πρώτα πως «κατοχυρώνεται» η ελευθερία του «σκέπτεσθαι». Για να έχει κάποιο άτομο **κριτική σκέψη,** πρέπει να διαθέτει μια σφαιρική αντίληψη για το αντικείμενο που εξετάζει. Το ερώτημα που προκύπτει τώρα είναι πως δημιουργείτε η περιβόητη κοινή γνώμη. Στο ερώτημα αυτό απάντησε ο ιδιοκτήτης και διευθυντής του «Ελεύθερου Τύπου» κ. Βουδούρης λέγοντας ότι την κοινή γνώμη στην Ελλάδα την φτιάχνουν 10 εφημερίδες! Κατά πόσο όμως είναι αντικειμενικές αυτές οι 10 εφημερίδες; Αυτό τ' αφήνω να το κρίνεται εσείς. Η ελευθεροτυπία είναι απάτη. Κι όπως πολύ σωστά έλεγε ο Λένιν: «ελευθεροτυπία είναι η δύναμη που έχουν οι κεφαλαιοκράτες να δηλητηριάζουν τα μυαλά των μαζών».

KONRAD LORENZ

Ο Μπενουά μιλάει σήμερα για δικτατορία των μέσων μαζικής (απο) ενημερώσεως. Η «δημοκρατία» δεν χρειάζεται να σκοτώσει τους πολιτικούς τους αντιπάλους, αρκεί **να κόψει το μικρόφωνο**! Όταν τα υποτιθέμενα πιο έγκυρα περιοδικά, εφημερίδες, πρακτορεία ειδήσεων ελέγχονται από εβραίους, κομμουνιστές και κεφαλαιοκράτες, τότε η «ελευθεροτυπία» πάει στο καλάθι των αχρήστων. Ας θυμηθούμε επίσης τη δολοφονία του Φρανσουάζ Ντυπρά το 1978 στην Γαλλία επειδή θέλησε να βγάλει το βιβλίο «Το χρήμα της Πολιτικής» στο οποίο έδινε στοιχεία πως η Γαλλική Μασωνία χρηματοδοτεί τα κόμματα τόσο της δεξιάς όσο και της αριστεράς. Το βιβλίο αυτό δεν επιτρέπεται να εκδοθεί ακόμα και σήμερα, 10 χρόνια από τη δολοφονία του Ντυπρά, απ' τους ιθύνοντες της «ελεύθερης κοινωνίας» στη Γαλλία. Δεν χρειάζεται νομίζω να παραθέσω καταλόγους βιβλίων και περιοδικών, εθνικιστικών πάντα, μια κι ότι έχει σχέση με τον εθνικισμό είναι πραγματικά ελεύθερο, που απαγορεύεται να εκδίδονται. Ο καπιταλισμός δολοφονεί κάθε τι που έχει σχέση με την ελευθερία του «εκφράζεσθαι», το οποίο είναι άμεσο συνεπακόλουθο της ελευθερίας του «σκέπτεσθαι». Πως να εκφρασθείς όταν σου κάνουν μια άνευ προηγουμένου εκστρατεία λασπολόγησης και κατασυκοφάντησης του εθνικισμού. Πώς να εκφρασθεί όταν σου απαγορεύουν να εκδώσεις έντυπα που αναφέρουν τα κακώς κείμενα **της Αγίας και Παρθένας Δημοκρατίας** Τους! Πώς να εκφρασθείς ελεύθερα, όταν τα πορίσματα της

σύγχρονης βιολογίας για ν' αναφέρω κάτι συγκεκριμένο, που μιλάνε για ανισότητα μεταξύ των ανθρώπων και των φυλών, χαρακτηρίζονται αιρετικά και καίγονται στη φωτιά, και κορυφές της επιστήμης όπως οι νομπελίστες Πόρωτσ, Σόκλυ κι ο κορυφαίος βιολόγος του αιώνα μας Μπάουρ, κατηγορούνται ότι οι επιστημονικές έρευνές τους ταυτίζονται με τις απόψεις του φασισμού, και γι' αυτό το λόγο οδηγούνται στα δικαστήρια και τις φυλακές. Νοιάστηκε κανείς από αυτά τα παράσιτα της Διεθνούς Αμνηστίας για τη φίμωση και τις παρωδίες δίκης καθηγητών πανεπιστημίου όπως του Φωρισσόν, Χάργουντ, Πασκουά, επειδή **αμφισβήτησαν** με **σωρό αποδείξεων** τα παραμύθια περί ολοκαυτώματος των Εβραίων; Νοιάστηκε η καφενόβια Διεθνή Αμνηστία για την φυλάκιση του καθηγητή Φιλοσοφίας στη Ρώμη Πάολο Σιγκνιορέλι επειδή είναι φασίστας;

Φυσικά κι όχι. Αν όμως ήταν κανένας εβραίος, κομμουνιστής ή ομοφυλόφιλος θα χάλαγε ο κόσμος.

Ας μη μας μιλάνε οι φίλτατοι «δημοκράτες» για ελευθερία του «εκφράζεσθαι» και «σκέπτεσθαι». Στο σπίτι του κρεμασμένου δε μιλάνε για σχοινί.

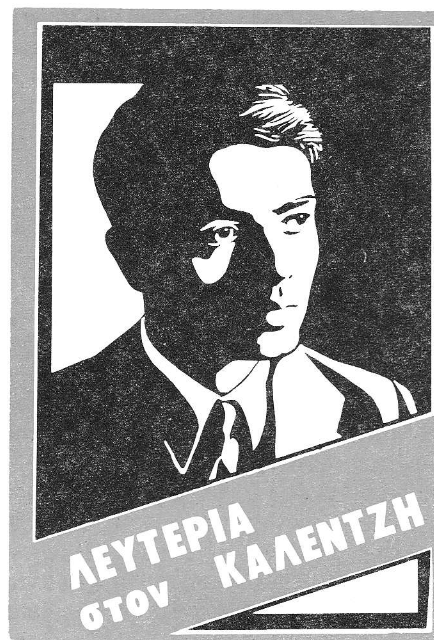
Τώρα όσον αφορά τους πολιτικούς κρατουμένους, ας ρωτήσουν τον Αριστοτέλη Καλέντζη. Ίσως κάτι να ξέρει να τους πει!

Οι Εθνικιστές πιστεύουν στο σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τα οποία όμως είναι σ' άμεση αντίθεση με τα συμφέροντα του καπιταλισμού. Σεβόμαστε την ανθρώπινη ύπαρξη, διότι ο άνθρωπος είναι το ανώτερο ποιοτικά ον του πλανήτου μας, και διότι μόνο αυτός έχει **συνείδηση της αποστολής του,** καί μόνο αυτός **δημιουργεί ιστορία.** Παράλληλα όμως θεωρούμε ότι μεγαλύτερη αξία απ' την ατομική ελευθερία έχει η συλλογική εθνική ελευθερία. Η ελευθερία της πατρίδος απ' όλες τις πλευρές, και η ελευθερία του λαού **να βιώνει ένα κοινό πεπρωμένο,** να έχει συνοχή μεταξύ του, να καθορίζει ένα κοινό δρόμο, και να δίνει ένα κοινό νόημα στη φυλετική αλυσίδα του. **Μόνο σε μια ελεύθερη πατρίδα, μόνο σ' ένα ελεύθερο λαό, το άτομο μπορεί να νιώσει πραγματικά ελεύθερο.** Μόνο αν ενταχθεί **οργανικά** στο εθνικό κοινωνικό σώμα, κι όχι να ζει παρασιτικά εις βάρος του λαού και του έθνους.

Σ' αυτές τις απτές και **πραγματικές** ελευθερίες οι φιλελευθερομαρξιστές απαντούν με μεταφυσικά σχήματα, για επείγιους παραδείσους, αταξικές κοινωνίες, και για παγκόσμια συναδέλφωση.

Τελειώνοντας ξαναλέω ότι ο εθνικισμός σέβεται την ελευθερία τ' ατόμου, αλλά πάνω απ' όλα σέβεται την ελευθερία της πατρίδος και του λαού. Γιατί μόνο αν είναι η πατρίδα μας ελεύθερη, θα είναι κι ο λαός και κατ' επέκταση το άτομο. Αν δεν κατορθώσουμε να κατοχυρώσουμε τη συλλογική εθνική μας ελευθερία ως ανεξαρτησία αλλίμονό μας. Οι πολυεθνικές και οι κομμουνιστές καραδοκούν...

Χ.Χ.

LASST KALENTZI FREI
FREEDOM FOR KALENTZI
LIBERTAD PARA KALENTZI
LIBEREZ KALENTZI

το Νταβός τελείωσε
... περαστικά μας

Του ΒΑΣ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Του Γιάννη Ιωάννου από την «Πρώτη»)

Νέο ειδύλλιο...

ΤΟ ΣΚΙΤΣΟ είναι του **Γ. ΚΑΛΑΙΤΖΗ** από την

(Του Γιάννη Ιωάννου από την «Πρώτη»)

ΠΛΑΤΩΝ ΦΥΛΑΞ ΤΗΣ ΖΩΗΣ (II)

H. GÜNTHER

Γιά τόν Πλάτωνα οί Φιλόσοφοι δηλαδή οί φίλοι τῆς σοφίας, τῆς γνώσεως ἔπρεπε νά εἶναι οί Ὁδηγοί τῆς Πολιτείας: ἄνδρες συνετοί, ἱκανοί νά ὁδηγήσουν μέ τήν λογική, ἄνδρες πού τά ἔργα τους θά γίνονταν ἐμπειρίες, ἄνδρες σέ θέση ν' ἀνακαλύπτουν μέσα ἀπό τήν ἐμπειρία τό σωστό καί τό νόμιμο.

Γιά τόν Πλάτωνα οί Φιλόσοφοι ἦταν «ἐκεῖνοι πού ἐπιθυμοῦσαν νά ἐξετάζουν τήν ἀλήθεια. «Τούς ἔβλεπε σάν ἀνθρώπους πού ἀπό ἔμφυτη διάθεση ἦταν: «ἰσχυροί στή μνήμη, πρόθυμοι νά διδαχθοῦν, συνετοί, γεμάτοι χάρι, δεμένοι μέ φιλία καί μέ συγγένεια ἀπέναντι στήν ἀλήθεια, τήν δικαιοσύνη, τήν προνοητικότητα».

Πίστευε ὅτι οί δειλοί καί οί πληβεῖοι δέν μποροῦσαν ποτέ νά ἔχουν κάποια σχέση μέ τήν πραγματική φιλοσοφία.

Ὁ Πλάτωνας ἤθελε σάν ἀρχηγούς τούς σώφρονες, τούς ἀγνούς γιατί τούς ἔβλεπε ἀπελευθερωμένους ἀπό ἐκείνη τήν παρόρμηση πού χαρακτήριζε τούς σοφιστές: τήν παρόρμηση νά μιλοῦν, ν' ἀκούγονται ἀπό τούς ἄλλους, νά ἀπαιτοῦν τήν ἐπιβράβευσή τους, νά συνωστίζονται στίς κρατικές θέσεις.

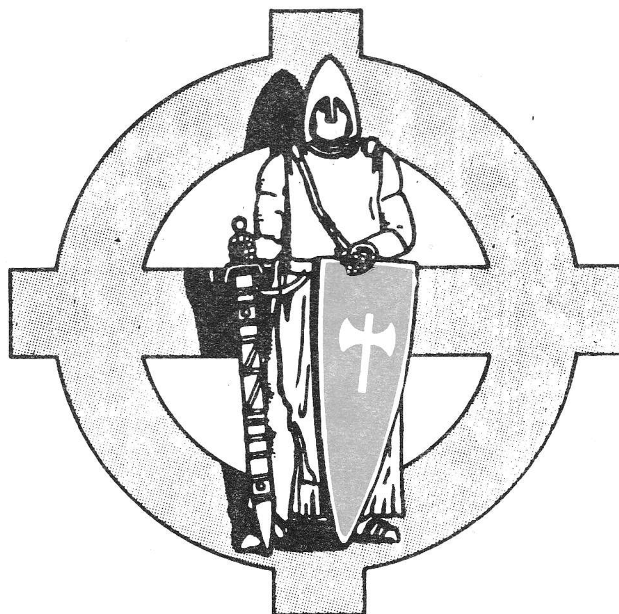
Σάν τελικό στόχο τῆς μορφώσεως τῶν σοφιστών ἔβλεπε τόν τύπο τοῦ πολυλογᾶ, πού εἶναι φίλος μέ ὅλους, δίχως σταθερές ἰδέες, πρόθυμος πάντα νά προσαρμοστεῖ σύμφωνα μέ τίς καταστάσεις· ἀντίθετα γι' αὐτόν μόρφωση σήμαινε κλίση καί ἀγάπη, τήν δημιουργία ἐκείνου τοῦ ἄνδρα καί ἐκείνου τοῦ πολίτη σέ θέση νά ὁδηγεῖ καί νά ὁδηγεῖται μέ αἶσθημα δικαιοσύνης...

Δικαιοσύνη, σωφροσύνη, σοφία, γενναιότητα.

Αὐτές οί τέσσερεις ἀρχές παρουσιαζόμενες μ' αὐτή τήν σειρά χαρακτηρίζουν τήν ὕπαρξη τοῦ δημόσιου ἄνδρα καί τοῦ πλατωνικοῦ φιλόσοφου.

Γιά τόν Πλάτωνα ἡ δημιουργία παρόμοιου ἀρχηγοῦ συμβολίζει τόν ἀνώτερο σκοπό τῆς ἐκπαιδεύσεως. Βέβαια ἀναγνωρίζει ἀπό τήν πρώτη στιγμή ὅτι τό ὑλικό ἀπό τό ὁποῖο θά φτιαχτεῖ ὁ ἀρχηγός πρέπει νά προϋπάρχει. Δέν μποροῦν ν' «ἀνατραφοῦν» ἤ νά «μορφωθοῦν» ὅλοι, προκειμένου νά γίνουν ἀρχηγοί.

Οί σοφιστές εἶχαν καλλιεργήσει τήν ἰδέα ἐκείνη σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ ἀρετή μποροῦσε καί νά διδαχτεῖ καί νά «ἐμπεδωθεῖ». Ἀντίθετα ὁ Πλάτωνας διαπίστωσε ὅτι ἡ ἀρετή εἶναι ὑπόθεση φυλῆς ἤ τέλος πάντων φυλῆς καί ἐκπαιδεύσεως. Μέ τόν τρόπο αὐτό ὁ Πλάτωνας ἐπαγγέλλεται τό δόγμα τῆς ἀνομοιότητας τοῦ ἀνθρώπου, ἕνα δόγμα πού παραγκονίστηκε ξανά γιά χάρη τοῦ σοφιστῆ Ρουσσώ, σέ μιά ἐποχή πού ἀρχή κάνοντας ἀπό τό 1789 στάθηκε μιά ἐποχή δημαγωγών ρητόρων, ἀνθρωπίνων μαζῶν καί μαζανθρώπων.

«Καταστραμένα» Κράτη καί λαοί εἶναι ἀκόμα σέ θέση νά σωθοῦν ἀλλά μόνο μέσα ἀπό τίς ἀνθρώπινες κληρονομικές διατάξεις. Αὐτή εἶναι ἡ θέση τῆς Πλατωνικῆς «εὐγονικῆς»

Φτάσαμε λοιπόν στό βασικό σημεῖο τῆς ἐργασίας μας.

Καί τώρα ὁ λόγος στόν Πλάτωνα.

Βέβαια δέν μποροῦμε νά περιμένουμε ὅτι ὁ Πλάτωνας ἔχει ὑπερβολικά ξεκαθαρισμένες ἰδέες ἀναφορικά μέ τήν ἀνομοιότητα τῶν ἀνθρώπων, τήν κληρονομικότητα, τήν ἐπιλογή σέ σχέση μέ τό νόημα τῶν κληρονομικῶν διατάξεων, τοῦ περιβάλλοντος, ἰδέες πού μόνο σήμερα οἱ βιολογικές ἐπιστῆμες - καί πάνω ἀπ' ὅλα ἡ ἐπιστήμη τῆς κληρονομικότητας - ἔχουν καταστήσει προσιτές.

Στήν Πολιτεία του ὁ Πλάτωνας λέγει:

'Από τήν στιγμή πού μιά πολιτεία ξεκινήσει καλά, ὅσο προχωρεῖ μεγαλώνει σάν κύκλος· ὅταν δηλαδή διατηρεῖται καλή ἀνατροφή καί ἐκπαίδευση, τότε θά δημιουργοῦνται καί καλοί χαρακτῆρες καί στήν συνέχεια ἀπό τήν στιγμή που οἱ καλοί χαρακτῆρες θά ἔχουν παρόμοια ἐκπαίδευση γίνονται ἀκόμα καλύτεροι ἀπό τούς προηγούμενους, καί στά ἄλλα ζητήματα καί στήν τεκνογονία, ὅπως συμβαίνει καί στά ἄλλα ζῶα.

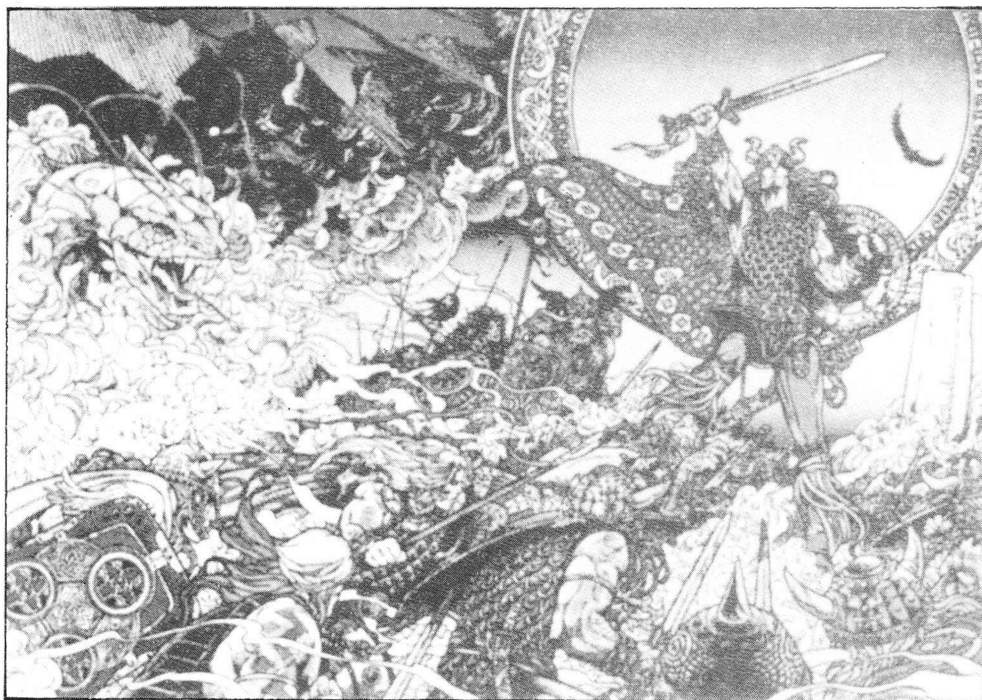
Εἶναι φανερό ὅτι δέν κάνει ξεκάθαρο διαχωρισμό ἀνάμεσα στήν πραγματική καί πρωταρχική κληρονομικότητα καί στήν συνεχῆ καί ἀσφαλῆ παράδοση τῶν ἐπιμορφωτικῶν ἀξιῶν. Παράλληλα ἀποδεικνύει στό σημεῖο αὐτό, ὅτι ἡ σκέψη του διευθύνεται πρός μιά συγκεκριμένη κληρονομικότητα φυσικών καί ψυχικῶν κεκτημένων.

Ἔστω καί ἄν δέν φτάνουμε μέ τήν βοήθεια τοῦ Πλάτωνα σ' ἕνα ξεκαθάρισμα ὅλων αὐτῶν τῶν προβλημάτων παραμένει ἀναμφισβήτητο τό γεγονός ὅτι ἡ γνώση του πάνω στήν ἀνθρώπινη φύση καί ἡ ἐμπειρία του, τόν βοήθησαν νά δημιουργήσει ὅλα ἐκεῖνα τά σχέδια πού στόχευαν στήν ἐκπαίδευση καί τήν πολιτική δημιουργία: τό ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι κατάφερε νά προαγάγει αὐτό πού σήμερα (μετά τόν Γκομπινώ, τόν Μέντελ καί τόν Γκάλτον) συνιστᾶ τόν πυρήνα τῶν ἀπόψεων τῆς εὐγονικῆς, τῆς φυλετικῆς ἐπιστήμης καί τῆς φυλεκτικῆς ὑγιεινῆς. Ὁ Πλάτωνας δέν ἀγνόησε ποτέ «τόν σιδερένιο νόμο τῆς ἀνισότητας» (Stoddard)

Εἶστε λοιπόν ὅλοι οἱ πολῖτες ἀδέλφια μεταξύ σας, θά τούς λέγαμε συνεχίζοντας τό παραμύθι· ἀλλά ὁ θεός, ὅταν σᾶς ἔφτιαχνε, γιά ἐκείνους ἀπό σᾶς πού ἦταν ἄξιοι γιά ἄρχοντες, ἔβαλε καί χρυσάφι στό ὑλικό μέ τό ὁποῖο τούς ἔφτιαχνε, γι' αὐτό εἶναι καί οἱ πιό πολύτιμοι ἀπό τούς ἄλλους· γιά ἐκείνους πού ἦταν κατάλληλοι γιά βοηθοί, ἔβαλε ἀσήμι· γιά τούς γεωργούς καί τούς ἄλλους τεχνῖτες ἔβαλε σίδηρο καί χαλκό. Ἐπειδή ὅμως ὅλοι εἶστε συγγενεῖς μεταξύ σας, οἱ περισσότεροί σας θά κάμουν παιδιά ὅμοια μέ τόν ἑαυτό τους, καμιά φορά ὅμως μπορεῖ νά γεννηθεῖ ἀπό χρυσό πατέρα παιδί ἀσημένιο καί ἀπό ἀσημένιο πατέρα χρυσό παιδί, καί ὅλα τά ἄλλα μεταξύ τους τό ἕνα ἀπό τό ἄλλο.

Στούς ἄρχοντες λοιπόν τό πρῶτο καί σπουδαιότερο παράγγελμα πού δίνει ὁ Θεός εἶναι, νά φυλάξουν τούς ἀπογόνους καί τό μέταλλο πού ἔβαλε στό ὑλικό ὅταν τούς ἔφτιαχνε, περισσότερο δέ ἀπό τό κάθε τι καί μέ τό πιό μεγάλο ἐνδιαφέρον· καί ἄν ἀκόμα δικό τους παιδί γεννηθεῖ μέ μικρότερη ἀναλογία χαλκοῦ ἤ σιδήρου νά μή λυπηθοῦν μέ κανένα τρόπο ἀλλά κάνοντας καί αὐτοί τήν ἐπιθυμία της φύσης, νά τό κατατάξουν στούς γεωργούς ἤ στους τεχνῖτες· καί ἄν ἀπ' αὐτούς γεννηθεῖ ἕνα παιδί μέ μικρή δόση χρυσοῦ ἤ ἀσημιοῦ, νά τό τιμήσουν καί νά τό ἀνεβάσουν εἴτε στήν τάξη τῶν φυλάκων, εἴτε στήν τάξη τῶν βοηθῶν, γιατί ὑπάρχει μιά προφητεία πού λέει ὅτι ἡ πόλη θά καταστραφεῖ ὅταν οἱ φύλακές της θά εἶναι σιδερένιοι ἤ χάλκινοι. (Πολιτεία 415).

Γιά τόν Πλάτωνα ἡ μεγαλύτερη συμ-

φορά πού μπορεῖ νά συμβεῖ σ' ἕνα λαό καί σ' ἕνα Κράτος εἶναι ἡ ἐπιμειξία διαφορετικῶν σέ κληρονομικές ἀξίες φυλῶν, μιά ἐπιμειξία πού σταδιακά ὁδηγεῖ στόν ἐκφυλισμό ἐκείνων τῶν φυλῶν, πού ἔχουν κληθεῖ νά καθοδηγήσουν τό Κράτος.

Ὅταν δέ ἀναμειχθεῖ ὁ σίδηρος μέ τόν ἄργυρο καί ὁ Χαλκός μέ τόν χρυσό, θά προκύψει ἀνοιμοιότητα καί ἀνάρμοστη ἀνωμαλία, καί αὐτά εἶναι τέτοια ἐλαττώματα, ὥστε ἅμα γεννηθοῦν καί ὁπουδήποτε γεννηθοῦν, πάντα γεννοῦν τόν πόλεμο καί τά μίση. (Πολιτεία 547).

Ὁ Πλάτωνας προτείνει μιά πυραμοειδή διάταξη τῶν φυλῶν σύμφωνα μέ τό ταλέντο καί τίς κληρονομικές ἀξίες. Βουβαινόμαστε ἀπό τήν ἔκπληξη, ὅταν παρατηροῦμε πόσο καθαρά ἐντοπίζει τίς πιθανές διαφοροποιήσεις τῶν διατάξεων μεταξύ γονιῶν καί παιδιῶν, τήν ἀνάμειξη τῶν κληρονομικῶν διατάξεων, τό ἐνδιαφέρον του γιά τούς ἄξιους κάθε γένους ἀναγνωρίζοντας ταυτόχρονα τό ὑποβιβασμένο ἐπίπεδο τῆς ἐξυπνάδας τῶν κατώτερων τάξεων...

Ἀκόμα περισσότερο μᾶς ἐκπλήσσει, τό πόσο ξεκάθαρα κατανόησε ὅτι τό ἀποτέλεσμα δέν παράγεται ἀπό τό περιβάλλον τῆς πατρικῆς κατοικίας καί τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἀλλά ἀπό τήν φυσική διάταξη.

Μέ τό παράδειγμα τοῦ φλαουτίστα ἀποδεικνύει πώς ἐκεῖνος πού ἀπό τήν φύση του εἶναι προικισμένος μέ μεγαλύτερο ταλέντο γιά νά παίξει τό φλάουτο», θά εἶναι καλύτερος ἀπό τόν λιγότερο προικισμένο, ἔστω καί ἄν ὁ τελευταῖος περιτριγυρισμένος ἀπό τήν μουσική, εἶχε ἐκπαιδευτεῖ ἀπό πατέρα φλαουτίστα, καί ἀπό τά νεανικά του χρόνια εἶχε ἀσχοληθεῖ μέ τήν τεχνική του ὄργανου αὐτοῦ. (Πρωταγόρας 327).

Ὁ Πλάτωνας κατάγεται ἀπό μιά ἔνδοξη φυλή, τόσο ἀπό τήν μεριά τοῦ πατέρα του, ὅσο καί ἀπό ἐκείνη τῆς μητέρας του, μιά φυλή τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ κληρονομικοῦ ταλέντου καί ὄχι ἀπό ἕνα οἶκο φημισμένων εὐγενῶν.

Έχει διαφορετική προέλευση μέ τό κοινωνικό της νόημα καί διαφορετική μέ τό γενετικό της.

«7 πλούσιοι πρόγονοι» ή ένας «κατάλογος άπό 25 σεβάσμιους προγόνους» (Θεαίτητος 174-5) έχουν γι' αύτόν πολύ λιγότερη σημασία άπό μιά καλή γέννηση πού θεμελιώνεται πάνω σέ κληρονομικές διευθετήσεις. Στό Μενέξενο, ό Πλάτωνας ό-νομάζει ύπέρτατο καλό τήν άρετή τοῦ καλογέννητου καί τό καλό αύτό γιά μιά άκόμη φορά βρίσκεται «στήν καταγωγή του άπό άξιους προγόνους» (Μενέξενος 237).

Πρέπει νά θυμηθοῦμε ότι στήν έποχή τοῦ Πλάτωνα, οί εύγενεῖς τῆς Άττικῆς, οί Εύπατρίδες, τό γένος άπό τό όποῖο κατάγονταν άκόμα, καί στά χρόνια τῆς Δημοκρατίας ή συντριπτική πλειοψηφία τῶν πιο φημισμένων άνδρῶν τῆς Άθήνας εἶχε ήδη άρχίσει νά έξαφανίζεται καί ότι οί προερχόμενοι άπό τήν Βόρεια φυλή εύγενεῖς, εἶχαν διασταυρωθεῖ ποικιλοτρόπως μέ ξένους, άπό τά πρῶτα κιόλας χρόνια τῆς Άττικῆς.

Γιά τόν λόγο αύτό, ό Πλάτωνας άπό τήν στιγμή πού ήθελε νά δώσει ζωή σ' ένα καινούργιο γένος όδηγό, έπρεπε νά μελετήσει τόν σχηματισμό μιᾶς «καινούργιας εύγενείας» ένα γένος όδηγό πού θά τό άποτελοῦσαν οί εύγενικότεροι άπό κληρονομική άποψη τύποι, δίχως νά λαμβάνονται ύπ' όψη οί κοινωνικές συνθῆκες.

Ή διαμορφωμένη άπό τόν Πλάτωνα πυραμίδα σύμφωνα μέ τόν μέσον όρο του κληρονομούμενου ταλέντου, άντιστοιχεῖ πρακτικά μέ τήν πυραμίδα τῶν γενῶν καί τῶν ταλέντων τοῦ καιροῦ μας: καί στίς δύο περιπτώσεις ή διάταξη μιᾶς ύστερης έποχῆς, όπου ό άγρότης μετά τήν χιλιετῆ έξοδο όσων σήκωσαν στούς ώμους τους τήν κληρονομιά τῆς άξίας, φαίνεται νά προέρχεται άπό τά κατώτερα στρώματα...

Στά πρῶτα έλληνικά χρόνια, ένας Πλάτωνας, όπως καί ένας γερμανός παρατηρητής στά πρῶτα χρόνια τῆς Γερμανικότητας, θά εἶχαν κατατάξει τούς άγρότες στό γένος τῶν κυρίαρχων καί τῶν κυβερνώντων.

Άπό τούς μεγάλους άγρότες βόρειας προέλευσης προέρχονταν τά εύγενικά γένη τῶν εύπατρίδων καί μέσα άπό αύτά, ό ίδιος ό Πλάτωνας.

Στά τελευταῖα χρόνια τῶν Άθηνῶν, ύστερα άπό μιά σταθερή κοινωνική άνοδο άξιων άνδρῶν τῆς άγροτικῆς εύγενείας πού άνάγεται στήν πρώτη Έλληνικότητα, ή χώρα εἶχε μεταβληθεῖ σ' ένα τόπο μικροαγροτῶν καί μισθωτῶν. Αύτό όμως εἶναι μιά άλλη ίστορία.

Άρχή κάνοντας άπό τίς σχέσεις καί τίς ίστορικές συγκρίσεις, άς φέρουμε στήν μνήμη γιά μιά άκόμη φορά, σάν διεθνές πρότυπο, τά τρία γένη, τίς φυσικές διατάξεις τους, σύμφωνα μέ τόν χρυσό, τό άσήμη καί τόν σίδηρο. Αύτή εἶναι ή ίεραρχία πού βρίσκουμε σ' όλα τά πολιτικά σχέδια τοῦ Πλάτωνα.

1) Τό γένος τῶν κυρίαρχων καί τῶν δασκάλων, άντιπροσωπευτικό τοῦ λόγου, τῆς λογικῆς.

2) Τό στρατιωτικό γένος τῶν φυλάκων ή τῶν βοηθητικῶν, άντιπροσωπευτικό τοῦ Θυ μοῦ, τῆς άνδρείας, τῆς τολμηρότητας, τοῦ σφρίγους, τῆς δράσης.

3) Τό παραγωγικό γένος, άντιπροσωπευτικό τῆς έπιθυμίας. (λογική, τόλμη καί έπιθυμία εἶναι γιά τόν Πλάτωνα ποιότητες τῆς ψυχῆς πού μέ όρισμένες άναλογίες δίνουν σχῆμα σέ κάθε άνθρώπινη ψυχή. Ή θέση ένός άνθρώπου στό έσωτερικό τῆς κοινωνικῆς πυραμίδας καί ή θέση τοῦ γένους σέ σχέση μέ τά άλλα, θά καθοριστεῖ κατά περίπτωση άπό τήν άναλογία τῶν τριῶν ποιοτήτων πού κυριαρχοῦν στόν άνθρωπο ή στό γένος).

Ή προσοχή τοῦ Πλάτωνα στράφηκε είδικά πάνω στούς φύλακες, πάνω σ' αύτή τήν élite τῶν ύψηλῶν κληρονομικῶν διατάξεων.

Ὑπέρτατη ἀποστολή τοῦ Πλάτωνα παραμένει ἡ προστασία αὐτοῦ τοῦ γένους, ὁ καθορισμός τῶν δελεαστικῶν στόχων καί οἱ ἄξιοι πρόγονοι. Ὅλα τά σχέδιά του γιά τήν καλυτέρευση ὁλόκληρου τοῦ λαοῦ, γεννιοῦνται ἀπό τό γένος τῶν φυλάκων καί πάντα σ' αὐτό ἐπιστρέφουν... Ὁ Πλάτωνας θέλει νά *«κατευθύνει τόν καθένα πρός ἐκείνη ἀκριβῶς τήν ἀσχολία, γιά τήν όποία ἔχει φυσική κλίση»* (Πολιτεία 423).

Ὑπενθυμίζουμε ὅτι ἕνας σύγχρονος μελετητής τῆς εὐγονικῆς, ὁ Otto Ammon, παρουσιάζει τίς ἴδιες ἀκριβῶς ἀπαιτήσεις.

«Ὁ περισσότερο προικισμένος πρέπει, ἀκόμα καί ἄν προέρχεται ἀπό μιά ταπεινή κοινωνική τάξη, νά εἶναι σέ θέση νά ἀναλάβει ἕναν ἱκανοποιητικό ρόλο, ἀκόμα καί στήν πρώτη θέση τῆς κοινωνίας πάντα μέ τήν προϋπόθεση ὅτι δέν θά ὑπάρχει κανένας ἄλλος πού νά τόν ξεπερνᾶ σέ ταλέντο. Ἄν κάποιος πού γεννήθηκε σέ εὐγενική τάξη δέν διαθέτει τίς ἀπαιτούμενες ἱκανότητες, πρέπει νά ἐγκαταλείψει τήν θέση του γιατί κάτι τέτοιο εἶναι πρός τό συμφέρον τῆς κοινότητας.

Ἐδῶ βρίσκεται τό μεγαλύτερο κοινωνικό πρόβλημα. Ὅπως εἴδαμε, ἀπό τήν λύση του ἐξαρτᾶται ὄχι μόνο τό ἐσωτερικό ὄφελος ἑνός λαοῦ ἀλλά ἡ ἴδια ἡ νίκη στόν ἀγῶνα γιά τήν ζωή» (Die Geselleschaftsordnung und ihre natürlichen Grundlagen. 2η ἔκδοση 1896)

Στήν Πλατωνική πολιτεία, ἡ θέση κάθε πολίτη καθορίζεται σύμφωνα μέ τό ταλέντο του καί τήν προσωπικότητά του, καθένας, πρέπει νά φροντίζει γιά τίς δικές του εὐθύνες, ὥστε ὅλα νά βαδίζουν μέ τάξη.

Γιά τόν Πλάτωνα ἕνα χαρακτηριστικό γνώρισμα τῆς Δημοκρατίας εἶναι τό γεγονός ὅτι καθένας ἀνακατεύεται στίς δραστηριότητες τῶν ἄλλων. Εἶναι χαρακτηριστικό τό γεγονός ὅτι ὁ Γκαῖτε, ἔστω καί μέ περισσότερο εὔθυμο τόνο, κάνει νά πεῖ ὁ Bürgergeneral, ὁ ἀριστοκράτης μέ τίς παρόμοιες ἀπόψεις:

«Παιδιά μου, νά ἀγαπιώσαστε, νά καλλιεργῆτε καλά τά χωράφια, νά φροντίζετε τό σπίτι... Ἄς ἀρχίσει καθένας ἀπό μόνος του καί τότε θά καταλάβει πόσα πολλά μπορεῖ νά κάνει. Χρησιμοποιεῖστε τόν ἐλεύθερο χρόνο πού μᾶς ἔχει παραχωρηθεῖ! Ἐξασφαλίστε γιά σᾶς καί γιά τούς δικούς σας, μιά σωστή προκοπή· ἔτσι ὅλοι θά ὠφεληθοῦν».

Συνεχίζεται

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΣΣΔ

Με την άνοδο του Γκορμπατσώφ στ' ανώτατο αξίωμα της Σ. Ενώσεως, ο Σιωνισμός βρήκε ορισμένα καινούργια στηρίγματα στο καθεστώς των σοβιέτ. Το μεγαλύτερο είναι η εκλογή του ' Αλεξ Γιάκοβλεφ, ο οποίος είναι κι ο κυριώτερος συνεργάτης του Γκορμπατσώφ, ως υπευθύνου Προπαγάνδας της Σ.Ε. Ο Γιάκοβλεφ εβραίος στήν καταγωγή είχε διαγραφεί απ' το κόμμα το 1974, απ' τους Ρώσσους εθνικιστές με τις ευλογίες του Μπρέσνιεφ.

Η συμβολή του σιωνισμού στο σοβιετικό κομμουνισμό είναι στους περισσότερους γνωστή. Μετά το θάνατο του Στάλιν ο οποίος ήταν κι αυτός εβραίος, τα εθνικιστικά πανσλαυϊκά στελέχη του καθεστώτος «κυνήγησαν» κι έδιωξαν αυτούς που ήταν εβραϊκής καταγωγής.

Σήμερα όμως παρατηρείτε μια αυξανόμενη επίδραση των εβραίων στο καθεστώς. Στο βιβλίο του Λωράν «Τα κόκκινα δολλάρια» εκδ. Ροές, αναφέρεται από το συγγραφέα ότι ο εβραίος κεφαλαιοκράτης Χάμμερ, ο οποίος είχε ήδη πολλά ερίσματα στο σοβιετικό καθεστώς επιθυμούσε για Γ. Γραμματέα του ΚΚΣΕ τον Γκορμπατσώφ, διότι ο τελευταίος θα «φιλελευθεροποιούσε» την αγορά μ' αποτέλεσμα την εισαγωγή στην Σ.Ε. πολλών εβραϊκών κεφαλαίων!

Κάτω απ' αυτό το πρίσμα, συνάγονται πολλές ενδιαφέροντες απόψεις, για το «φιλελεύθερο» άνοιγμα του Γκορμπατσώφ στη σοβιετική κοινωνία.

Επίσης πρόσφατα ο Γκορμπατσώφ επέτρεψε τη νομιμοποίηση πολλών εντύπων αντιπολιτευτικών που κυκλοφορούσαν παράνομα στη Σ.Ε., εκτός από ένα. Ξέρετε ποιό; Τήν εφημερίδα «Μνήμη» η οποία ήταν εθνικιστική, αντισημιτική!

Όσον αφορά τους υποτιθέμενους διωγμούς των εβραίων, βλέπω ότι σχεδόν όλοι έχουν αποφυλακισθεί, και είναι ελεύθεροι ή να επιστρέψουν στο Ισραήλ ή να συνεχίσουν τη ζωή τους κανονικά στη Σ.Ε. Πάντως το μελό του κυνηγητού των Εβραίων στη Σ.Ε. μάλλον είναι εκ του πονηρού.

Τώρα όσον αφορά το γεγονός της μη ανταλλαγής πρεσβευτών και διπλωματικών σχέσεων μεταξύ Ισραήλ - Σ.Ε. αυτό γίνεται για να μη χάσει τα ερίσματα που έχει η ΕΣΣΔ στον Αραβικό κόσμο, κι όχι γιατί δεν το επιθυμεί.

Η καινούργια εβραϊκή εισβολή στη Σ.Ε. πρέπει να μας ανησυχεί. Διότι όπως ξέρουμε πρωτεύουσα του Ισραήλ είναι η Ουάσιγκτον, ας μη γίνει και συμπρωτεύουσα η Μόσχα. Το μέλλον θα ξεκαθαρίσει τις αμφιβολίες και τα ερωτήματά μας.

Χ.Χ.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΒΡΑΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ (V)

J. EVOLA

(Τελευταίο)

Ο Χίτλερ προχωρεί παραπέρα· πιστεύει ότι οι Εβραίοι επειδή ακριβώς γνωρίζουν τον ρόλο που παίζει το αίμα και η φυλή στην δημιουργία του πραγματικού πολιτισμού, αποδύθηκαν σε μια συστηματική προσπάθεια βιολογικής μόλυνσης των μη ευρωπαϊκών φυλών και ιδιαίτερα της άριας γερμανικής, με σκοπό την οριστική εξαφάνιση του τελευταίου καθαρού αίματος.

Για τον Χίτλερ, η αποστολή έγχρωμων στρατευμάτων στην ρηνανική ζώνη, θεωρήθηκε σαν μέρος παρομοίου σχεδίου: ο σαδισμός του πατροπαράδοτου εχθρού του γερμανικού λαού (Γαλλία) είχε συμπράξει με τη μολυντική θέληση του Εβραίου που έβλεπε στη Γερμανία το μεγαλύτερο εμπόδιο για τον επεκτατισμό του...

Ξεκινώντας από το φυλετικό πρόβλημα, έχουμε να αντιμετωπίσουμε στο σημείο αυτό, μια ξεκάθαρη αλήθεια: ο φιλελευθερισμός και η Δημοκρατία είναι καθαροί μύθοι· αυτό που συμβαίνει μέσα στα συστήματα αυτά είναι ακριβώς το πέρασμα της εξουσίας από τα χέρια των παλαιών αριστοκρατιών, στα χέρια των καπιταλιστικών ολιγαρχιών, της βιομηχανίας, και της υψηλής οικονομίας.

Το εβραικό στοιχείο αντιπροσωπεύεται ευρύτατα στις θέσεις κλειδιά της βιομηχανίας και της διεθνούς οικονομίας. Αυτά είναι όλα όσα θα μπορούσαμε να πούμε από την καθαρά ποζιτιβιστική άποψη.

Ο ίδιος ο Καρλ Μαρξ έγραψε αυτά τα λόγια: «Ποιά είναι η πρακτική αρχή του Εβραϊσμού; Η πρακτική του τάση, το υποκειμενικό συμφέρον. Ποιός είναι ο επίγειος θεός του; Το χρήμα.

Ο Εβραίος χειραφετήθηκε εβραϊκά όχι μόνο γιατί έγινε κάτοχος της δύναμης των χρημάτων αλλά γιατί μέσα από τα χρήματα αυτά μπόρεσε να εξελιχθεί σε παγκόσμια δύναμη με αποτέλεσμα το εβραϊκό πρακτικιστικό πνεύμα να γίνει το πνεύμα των χριστιανικών λαών.

Οι Εβραίοι χειραφετήθηκαν στον βαθμό που οι Χριστιανοί έγιναν Εβραίοι. Ο θεός των Εβραίων εξανθρωπίστηκε και έγινε θεός της γης. Ο πραγματικός Θεός των Εβραίων είναι η συναλλαγή». Αυτή η διαπίστωση έχει πολύ μεγάλο ενδιαφέρον γιατί φανερώνει την ανάγκη να προχωρήσουμε πέρα από την στενότατα φυλετική όψη του αντισημιτισμού.

Ο Χριστιανικός κόσμος, περνώντας από την θρησκεία στο πρακτικό συμφέρον του κέρδους με τις συναλλαγές, τον χρυσό ή τα δάνεια εξεβραΐστηκε και κάτι τέτοιο δυστυχώς είναι αληθινό. Για τον λόγο αυτό εκείνο που πρωταρχικά

χρειάζεται να καταπολεμηθεί δεν είναι τόσο ο Εβραίος σαν Εβραίος, αλλά εκείνη η forma mentis που βέβαια όποιος θέλει μπορεί να την χαρακτηρίσει σαν εβραϊκή, αλλά η οποία υπάρχει ακόμα και εκεί που είναι αδύνατο να ανιχνευθεί έστω και μια σταγόνα σημητικού πνεύματος...

Περνούμε τώρα στο δεύτερο σχήμα του αντισημιτισμού, εκείνο του πρακτικού και πραγματικού χαρακτήρα.

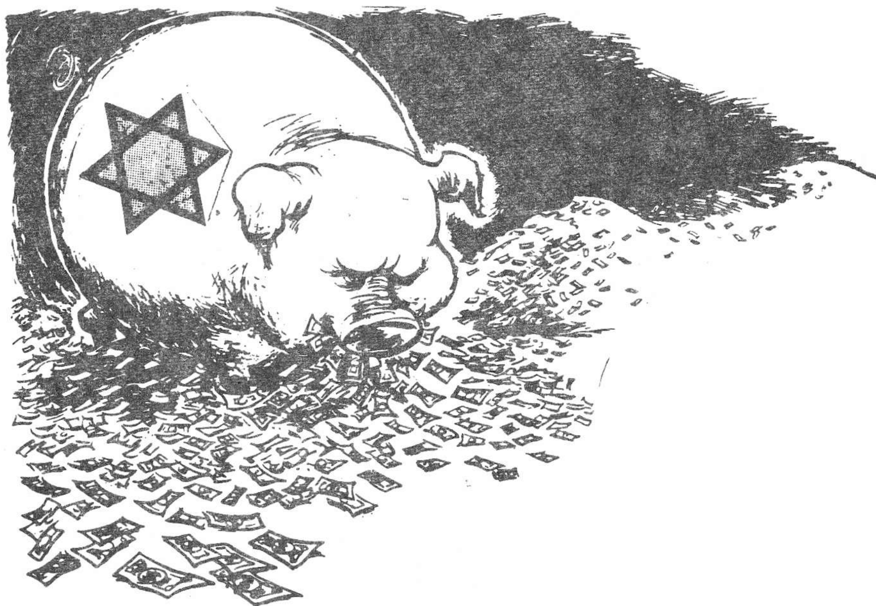
Αυτό στηρίζεται κατά κύριο λόγο σε εθνικιστικές και φυλετικές βάσεις χωρίς να νοιάζεται για ευρύτερους ορίζοντες.

Ακόμη και αν δεχτούμε πως δεν υπάρχει μια μεταφυσική συνωμοσία, υπάρχει παρ' όλα αυτά ένα αίσθημα συμπαράστασης ανάμεσα στους διασκορπισμένους στα διάφορα κράτη Εβραίους, υπάρχει η συσπείρωσή τους πάνω σε μια δική τους ηθική που είναι αντίθετη με εκείνη των άλλων φυλών, υπάρχει μια εβραϊκή τακτική ψεύδους, πονηριάς, υποκρισίας, εκμετάλλευσης, μια ικανότητα να σκαρφαλώνουν σιγά σιγά σ' όλες τις θέσεις της εξουσίας.

Το κατηγορητήριο αυτό στηρίζεται στα γνωμικά του Ταλμούδ σύμφωνα με το οποίο «οι Εβραίοι ονομάζονται άνθρωποι οι μη εβραίοι δε, ονομάζονται υπάνθρωποι και ζώα».

Σε παρόμοια βάση, ο Εβραίος αναμφισβήτητα θα είχε το δικαίωμα να εκμε-

ταλλευτεί και να εξαπατήσει τον μη Εβραίο· η μοιχεία που διαπράττει ο Εβραίος με μια μη Εβραία δεν λογίζεται σαν τέτοια και κάθε ανάλογη ηθική παρεκτροπή δεν συνιστά αμαρτία. ΤΟ Ταλμούδ διαβεβαιώνει ότι «η περιουσία και τα αγαθά των μη Εβραίων πρέπει να θεωρηθούν αδέσποτα και ο πρώτος που θα προλάβει αποκτά αυτοδίκαια δικαίωμα κυριότητας», ότι οι Εβραίοι μπορούν να βοηθούν ο ένας τον άλλο για να εκμεταλλευτούν και να εξαπατήσουν τους μη Εβραίους. Πάντα βέβαια με την προϋπόθεση ότι στην συνέχεια θα μοιραστούν τα κέρδη...

Ο Fritsch στο Handbuch der Judenfrage έχει στασυολογήσέι τις αληθινές αυτές αρχές από ένα σύνολο εβραϊκών κειμένων. Πρόκειται –λέγει– για απόκρυφα γνωμικά που δίνουν στην Εβραϊκή κοινότητα τα χαρακτηριστικά όχι πλέον μιας θρησκευτικής κοινότητας αλλά μιας πραγματικής κοινωνικής συνωμοσίας. Από την άλλη πλευρά τα «άρια» κράτη κλείνοντας τα μάτια σ' αυτή την πραγματικότητα και αρνούμενοι να αμυνθούν, προσφέροντας στους εβραίους ίσα δικαιώματα, τοποθετούνται σε μειονεκτική θέση για να καταλήξουν συχνά, σχεδόν ανεπαίσθητα στα χέρια της ξένης διεθνικιστικής και αντεθνικής φυγής.

Προς την κατεύθυνση αυτή υπάρχουν δύο προδικάσιμες: η μία είναι ηθική και η άλλη κοινωνικο-πολιτική.

Αναφορικά με την πρώτη λέγεται ότι δεν μπορεί να υπάρξει σχέση ανάμεσα σ' εμάς και σε μια φυγή που στερείται του αισθήματος της τιμής και της πίστης, που ενεργεί μέσα από τις κύριες δυνάμεις: της εξαπάτησης και του χρήματος.

Το «άριο» κοινωνικό νόημα, θα μπορούσε πάνω κάτω να διατυπωθεί με αυτόν τον τρόπο: *«Ο ειλικρινής και τίμιος άνθρωπος βάζει την περηφάνεια του πάνω από το δικαίωμα να διεκδικήσει την ύπαρξή του μέσα από μια ειλικρινή και παραγωγική δραστηριότητα. Προτιμά να χαθεί παρά να αποκτήσει κέρδη μέσα από πράξεις που τον ατιμάζουν. Η σταθερή ιδέα της τιμής και της δίχως όρους δικαιοσύνης απέναντι στους άλλους ανθρώπους δημιουργεί την προυπόθεση κάθε ηρωϊκής ζωής και προφυλάσσεται από το βαθύτερο αίσθημα της ψυχής: εκείνο του αίσχους. Ένας λαός που απαρνείται το αίσθημα της τιμής και του αίσχους είναι ανάξιος της ανθρώπινης ύπαρξης:...»*

Χρειάζονται προληπτικά ή αμυντικά μέτρα.

Η παραχώρηση ελευθερίας στους εβραίους –μέσα από παρόμοιες προϋποθέσεις– θα σήμαινε απελευθέρωση του δρόμου τους για παγκόσμια κυριαρχία. Για τον λόγο αυτό, η φιλελεύθερη δημοκρατική ιδεολογία είναι pour cause, ιδιαίτερα αγαπητή στους εβραίους μια που είναι η καταλληλότερη για το παιχνίδι τους.

Κατά δεύτερο λόγο υπάρχει η πρακτική διαπίστωση ότι ειδικά στις γερμανικές χώρες οι Εβραίοι δεν είχαν περιοριστεί στις σπουδαιότατες θέσεις της υψηλής οικονομίας (τύπος, ραδιόφωνο, κινηματογράφος) αλλά είχαν καταλάβει όλα σχεδόν τα διανοητικά επαγγέλματα – ιδιαίτερα της Νομικής και της Ιατρικής...

Ο αγώνας ενάντια στον παντοδύναμο Εβραίο μπορεί να γίνει ένα αποτελεσματικό σύμβολο. Για να φτάσουμε όμως σε μια κατάλληλη πρακτική έχουμε ανάγκη κάτι περισσότερο από την φυλετική αποκλειστικότητα και ασφαλώς δεν αναφερόμαστε στην δραστική λύση που προτείνει ο Fritsch σαν κατάληξη του χειρογράφου του:

Να διωχθούν από κάθε κράτος οι Εβραίοι, να υποχρεωθούν να αγοράσουν κάποιο μέρος γης στην Αφρική ή στην Αυστραλία, για να αναπτύξουν εκεί την ζωή τους, τον πολιτισμό τους και την οικονομία τους. Χρειάζεται πραγματικά να υπενθυμίσουμε την παρατήρηση που έγινε λίγο παραπάνω σχετικά με τα λόγια του Μαρξ ότι δηλαδή ο virus έχει πια εισχωρήσει στους ιστούς των «άριων» λαών ιδιαίτερα στους τομείς της οικονομίας, της Βιομηχανίας, της μηχανοποιημένης εργασίας και της ρατσιοναλιστικοποίησης, τομείς που πολλοί λαοί εξακολουθούν αφελώς και ανεύθυνα να πιστεύουν ότι αποτελούν κριτήρια του μεγαλείου και της δύναμής τους.

Εκείνο που μπορεί να καθοδηγήσει μια σωστή λύση δεν είναι τα εξωτερικά μέτρα και οι στρατικοποιημένες επεμβάσεις αλλά μια βαθειά εξέλιξη, μια πνευματική εξυγείανση και μια κίνηση από τα μέσα, σε θέση να ξαναδώσει ζωή σ' εκείνες τις αξίες που στα προηγούμενα κεφάλαια προσδιορίσαμε σαν «άριες».

Διαφορετικά από το ένα κακό θα πέσουμε στο άλλο, όπως συνέβη στην περρίπτωση που για να καταπολεμίσουμε τον καπιταλισμό ή την εβραϊκή Διεθνή καταφεύγουμε στις ερμαφρόδιτες σοσιαλιστοειδές και πληθείες τάσεις, ακόμα και αν αυτές οι τελευταίες εμφανίζονται με τα σχήματα του Εθνικισμού ή της Εθνικής Δικτατορίας, ή όπως συμβαίνει όταν προσπαθούμε να καταπολεμήσουμε τον Εβραϊσμό με τρόπο καθαρά εβραϊκό, στο όνομα μιας εξειδικευμένης φυλετικής αποκλειστικότητας.

ΒΙΟ - ΛΟΓΙΚΑ!

SLEG AKTUELL-JUGEND-PRESSE-DIENST / Nr. 2/9-1982

REVOLUTION EUROPEENNE

MENSUEL DE COMBAT DES NATIONALISTES EUROPEENS DE LANGUE FRANÇAISE
EDITÉ A PARIS - BRUXELLES - GENÈVE
JANVIER 1988 - PRIX 10 FF - 50 FB - 3 FS
NUMÉRO 4

Cependant que l'Europe des marchands se perd et se ridiculise dans ses marchandages, l'Europe des Nationalistes s'affirme et se construit par ses actes militants.

Soulignons avant tout que les nationalistes que nous sommes militent pour l'Identité Européenne, c'est-à-dire pour ce qui rassemble tous les Européens et permettra de sauver la personnalité nationale de chacun de nos peuples, collectivement menacés par la finance américaine et la sous-culture importée d'Outre-Atlantique, par le cosmopolitisme dont le mécanisme de l'immigration est une des conséquences les plus visibles, et par la complicité des Deux Blocs impérialistes issus de Yalta et dont il est devenu rituel dans toute manifestation de rue nationaliste-révolutionnaire de brûler symboliquement les deux bannières, rouge et étoilée, cousue l'une à l'autre comme signe de notre refus du condominium soviéto-américain.

L'Europe capitale Rungis se divise à Copenhague : L'Europe nationaliste se retrouve à Madrid.

Chaque 20 Novembre voit se retrouver à Madrid, bien à part des dégénérés du post-franquisme, les nationalistes révolutionnaires de toute l'Europe. Cette année du reste, nous avons pu mesurer que si ceux qui commémorent l'anniversaire de la mort de Franco (20.11.1976) sont en nombre déclinant, ceux qui se retrouvent en souvenir de Jose Antonio Primo de Rivera (fusillé par les Rouges et trahi par les Droitiers le 20 Novembre 1936) sont en nombre grandissant, arrivant chaque année de plus en plus loin.

Dans la nuit du 19 au 20 Novembre, une délégation de camarades Français de Troisième Voie participait à la lueur des torches à la marche fidèle des 40 km qui séparent Madrid de la Valle de los Caïdos.

Le Samedi 21 Novembre, en plein soleil, nous organisions avec les camarades roumains de la Garde de Fer, avec les camarades portugais de Jovem Revoluçao, et bien sur en présence d'amis espagnols phalangistes et nationalistes révolutionnaires, un hommage au monument Mota y Marin.

Le soir, un grand banquet rassemblait les groupes NR venus de toute l'Espagne, ce qui est un fait nouveau

et remarquable car la diversité régionale est une des caractéristiques de la situation espagnole, en symbiose grandissante avec la ligne de Troisième Voie en France, cependant qu'à la tribune participaient des groupes européens en nombre grandissant : Daniel Gilson représentait les Forces Nouvelles belges, qui assurent le secrétariat européen des nationalistes, Trajan Popescu le Mouvement Légionnaire roumain, Jose Manuel Ferreira le mouvement portugais Jeune Révolution, Yannis Sorotos la revue grecque Antidoto, Bertrand Burgalat et Jean-Gilles Malliarakis notre mouvement, aux côtés d'Antonio Torressano et du jeune porte parole des étudiants nationalistes révolutionnaires symbolisant l'un et l'autre la continuité du nationalisme espagnol.

Ces actes militants et symboliques, je tiens à les évoquer avec la sécheresse d'un rapport de conseil d'administration. Mais ceux qui y ont participé, ceux qui étaient au monument Mota y Marin, ceux qui le soir étaient au banquet après avoir l'après-midi évoqué dans une grande avenue de Madrid un aspect bien vivant de l'Identité Européenne — tous nos camarades présents ont le souvenir d'une chaleur extraordinaire et d'une force grandissante. Non, Madrid n'était pas pour nous le rendez-vous des derniers d'hier, mais celui des premiers et des pionniers de demain.

Le 27 Novembre : la Rue appartient à celui qui y descend.

Et puis un évènement capital s'est produit au Quartier Latin ce 27 Novembre dernier, évènement dont presque aucun journal n'a su relater l'importance (une notable exception pour *«Le Choc du Mois»*). Ce phénomène du reste souligne paradoxalement qu'il s'agit d'un fait décisif, car ce genre de faits restent toujours, dans l'histoire des mouvements nationalistes, ignorés des médias.

Pour la première fois depuis un quart de siècle, le pavé du Quartier Latin appartenait massivement, sans conteste ni ambiguïté, aux jeunes nationalistes regroupés autour des mots d'ordre de Troisième Voie.

Il s'agissait, face aux prétentions de toute la racaille et de toute la canaille de SOS Racisme et des petites bandes provocatrices que l'on retrouve dans le service d'ordre

EDITORIAL

de Pierre-Bloch, lesquelles prétendent monopoliser la représentation de la jeunesse de France — en matraquant s'il le faut la jeunesse française — il s'agissait de manifester pour l'Identité Française et Européenne.

Et ce soir-là sont arrivés de partout, par grappes entières, par centaines, bien décidés et fermement résolus, tous ceux qui croient en notre lutte pour l'Europe aux Européens.

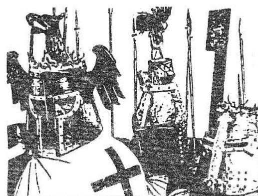
Du départ de la manifestation, assemblée sur le parvis de la faculté d'Assas, à l'arrivée devant la statue de Danton, plusieurs centaines de jeunes nationalistes ont ainsi manifesté massivement, calmement, solidement encadrés par un service d'ordre parfaitement organisé. Pas une seule provocation n'a pu se dérouler en dépit des intentions bien nettes d'une poignée d'individus bien repérés et qui s'étaient vanté par avance de pouvoir se livrer à leur sport favori. Avis aux amateurs : Troisième Voie n'est pas un mouvement d'écharpes parlementaires. Le public, Rue de Rennes, Place St Germain des Prés, Boulevard St Germain, Carrefour de l'Odéon, éclairé par nos torches, instruit par nos mots d'ordre, n'avait jamais vu cela. Et, chose instructive, il ne désapprouvait pas. Bien au contraire, de nombreux passants applaudissaient ou se joignaient à nos rangs.

Devant la statue de Danton, avant de brûler le rituel drapeau soviéto-américain (un lecteur obsédé de *«Yalta ou la naissance des Blocs»* a failli nous faire brûler un drapeau britannique !) il a bien fallu essayer de dire en quelques phrases ce que Danton disait en peu de mots à propos de l'audace. L'essentiel était de dire que cette reconquête du pavé de Paris n'était pas le fait des tontons macoutes de la démocratie et de la ploutocratie, mais bel et bien la lutte des nationalistes révolutionnaires à Paris comme à Madrid pour une Europe Grande et Libre !

Décembre à Paris : lancement de notre Pétition pour l'Identité Européenne.

Il faudrait rappeler que Troisième Voie agit et se développe partout. Citer les signes de cette montée en puissance à travers de petits indices comme les élections universitaires (5 élus à Paris II, 3 élus à Lille) ou comme nos réunions militantes de plus en plus nombreuses et actives en Province, ce serait passer à côté du phénomène lui-même, le réduire à quelques moments d'une vie de plus en plus grouillante et presque spontanée.

L'important dans ces colonnes est de dire que l'axe de combat est le bon, et c'est ce qui explique que de Brest à Strasbourg et de Lille à Perpignan un mouvement d'identité européenne renouvelle le sens et la vitalité du Nationalisme français aux côtés de nos camarades de toute l'Europe.

Nous avons donc résolu de lancer une campagne qui se situe sur le terrain de l'avenir de la Communauté Européenne. Nous ne méconnaissons certes ni les ambiguïtés, ni les médiocrités actuelles de l'Europe : on ne le rapellera jamais assez. Il se trouve cependant que tous les Européens de bon sens savent, dans les différents pays de la Communauté, que l'intérêt national de chacun de nos peuples, y compris celui du peuple britannique (dont le pouvoir politique oligarchique, celui de la City de Londres, celui de l'Unknown Quantity et de la Finance multinationale est le principal ennemi) commande de construire une Communauté Européenne plus solidaire.

C'est en fonction de ces données que nous avons considéré comme essentiel de donner la parole à un camarade anglais, notre vieil ami Michael Walker, en lançant le 4 Décembre notre campagne de Pétitions pour l'Identité Européenne, de même que symboliquement la présence d'un camarade roumain Sergiu Manoliu signifiait que pour nous la frontière de l'identité européenne ne s'arrête pas aux limites des 12 États de l'actuelle Communauté : elle doit bel et bien s'étendre à toute l'Europe irrédente livrée à Yalta au bloc stalino-soviétique, et que nous n'oublions pas. En lançant notre campagne pour fermer l'Europe aux Turcs, aux Israëliens et aux Marocains, nous avons également affirmé notre volonté de l'ouvrir à nos frères de sang les Européens de l'Est.

Dès maintenant, le lancement de cette campagne peut être considéré comme un succès si l'on se réfère au nombre extraordinaire de signatures qui nous arrivent de tous les points du territoire français et qui se développent dans tous les pays de la Communauté. Au-dela de cette petite réalité statistique, la vraie raison est que cette campagne est juste : elle est la seule juste.

Nous mènerons cette lutte jusqu'à son plein épanouissement. L'Identité Européenne est le carrefour où toutes les énergies nationalistes peuvent et doivent se rassembler. Nous n'en oublierons ni la légitimité, ni l'urgence.

Jean-Gilles Malliarakis

FREEDOM FOR ULSTER

Ο αγώνας του Ιρλανδικού λαού για ανεξαρτησία χάνεται στον χρόνο. Οι δεκαετίες που έχουν περάσει κάτω από την κατοχή των αγγλικών στρατευμάτων δεν μπόρεσαν να σβήσουν από την ψυχή του λαού τον αγώνα για την λευτεριά του ULSTER.

Οι Ιρλανδοί είναι ένας λαός από ανώνυμους ήρωες μολονότι όλα αυτά τα χρόνια της αγγλικής σκλαβιάς έχουμε ονόματα γνωστά σε όλους μας.

Boby Sands, Frank Hughes, Raymond Mc Cruh, Patsy

Η πρώτη επιχείρηση για την εξόντωση των Ιρλανδών έγινε το 1919 όταν υπουργός των αποικιών ήταν ο W. Churchill. Αυτός οργάνωσε ένα ειδικό σώμα της αστυνομίας «BLACK AND TANS» στρατολογώντας και φυλακίζοντας, προσπαθώντας να ματαιώσει την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας του SINN FEIN.

Η ανεξαρτησία δεν θα ερχόταν παρά το 1948. Η ιρλανδία ανακηρύσσεται Δημοκρατία και κόβει τα τελευταία δεσμά της με την COMMONWEALTH.

Πριν από το 1921 η Ιρλανδία είχε αναγνωρισθεί ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ από το «καταστατικό της κυριαρχίας».

Ένα μέρος του SINN FEIN που διευθυνόταν από τον EAMON DE VALERA αρνείται να αναγνωρίσει το καταστατικό και μετά από πολλές στάσεις κατορθώνει να αναγνωρισθεί ανεξάρτητο με το όνομα EIRE (από το κελτικό Eirin ή Erin).

Το «ένοπλο χέρι» του Ιρλανδικού λαού ο IRA εμφανίζεται το 1867 σαν IRB (Irish Republican Brotherhoad). Αναγκάσθηκε να χρησιμοποιήσει την τρομοκρατία για να αμυνθεί από την στρατιωτική κατοχή που έγινε στην περιοχή του.

ULSTER: Ο κύκλος της βίας

Για πολλά χρόνια η Μ. Βρετανní
α, θεωρούσε προσωπικό της ζήτημα, το να χρησιμοποιεί την βία στους αυτόχθονες κατοίκους της Β. Ιρλανδίας. Δίκαια κατηγορήθηκε από την αγανακτισμένη ιρλανδική Δημοκρατία, που πριν από χρόνια έστειλε επίσημο έγγραφο, στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων κατηγορώντας την Μ. Βρεταννία, για βασανισμούς, κατάργηση της ατομικής ελευθερίας των κατοίκων του ULSTER.

Όμως ο «Αυτοκρατορικός εγωισμός» του Ηνωμένου Βασίλειου αρνήθηκε τις κατηγορίες τις Ιρλανδίας.

Οι κτηνώδεις βασανισμοί δεν έγιναν «ποτέ» υποστήριζαν από το Λονδίνο. *«Οι Άγγλοι στρατιώτες στάλθηκαν στο ULSTER μόνο και μόνο για να επιβάλλουν την τάξη... Το Δουβλίνο υπερβάλλει για κάτι που δεν αξίζει»*.

Τα αίτια όμως αυτής της βίας βρίσκονται πολύ πίσω, όταν η Αγγλία προσπαθεί να προσηλυτήσει στον προτεσταντισμό ένα καθολικό κράτος όπως είναι η Ιρλανδία. Καταφέρνει να σταματήσει έναν εθνικό ξεσηκωμό (1641-1652).

Στο κοινοβούλιο το 1652 γίνεται μια έκθεση σχετικά με την Ιρλανδία, κατηγορώντας τον αυτόχθονο πληθυσμό του νησιού ότι είναι αυτός «υπεύθυνος της ανταρσίας». Οι Ιρλανδοί που δεν αρνούνται την πατρίδα τους φυλακίζονται ή τους περνούν σχοινί στο λαιμό. (Τριακόσια χρόνια μετά τις ίδιες μεθόδους οι Άγγλοι αποικιοκράτες χρησιμοποιούσαν και στην Κύπρο).

Οι εξτρεμιστές προτεστάντες οπλίζονται και έχοντας για «πλάτες» τον βρετανικό στρατό, αιματοκυλούν την Ιρλανδία.

Τότε ο IRA αρχίζει να κτυπά τους βρετανούς για αντίποινα.

Το ULSTER είναι ένα είδος υπολογιστή για δολοφονημένους ανθρώπους, είναι μια ατελείωτη πένθιμη λειτουργία. Είναι η κοροϊδία

ULSTER

A Nation that enslaves another can never itself be free

της «έκθεσις στη σύσκεψη στο Ελσίνκι που έγινε για τα ανθρώπινα δικαιώματα, που είναι μια βεβαίωση στην υποκρισία της αστικής σκέψεως με όλες τις αμαρτίες των σταυροφόρων.»

Ο πάντα ειρωνικός Churchill έλεγε: *«Στην Αγγλία στις 6 το πρωί, ο μόνος που μπορεί να σου κτυπήσει την πόρτα είναι ο γαλατάς»*.

Το ULSTER όμως δεν είναι Αγγλία και ο Ιρλανδός δεν βρίσκεται στο σπίτι του και ούτε το σπίτι του είναι το φρούριό του.

Στις 6 το πρωί οι Βρετανοί στρατιώτες σπάζουν τις πόρτες των Ιρλανδικών σπιτιών χωρίς να έχουν ένταλμα ερεύνης ή συλλήψεων.

Αναποδογυρίζουν τα πάντα ή συλλαμβάνουν Ιρλανδούς (πολίτες Άγγλους) για να τους ανακρίνουν. Στο ULSTER γίνεται συστηματική παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Στο ULSTER οι ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ ΒΡΕΤΤΑΝΟΙ στρατιώτες μπορούν να σκοτώνουν. Γι' αυτό ποτέ δεν θα σταματήσει ο αγώνας για την ένωση της Ιρλανδίας. Ποτέ μέχρι να φύγει και ο τελευταίος βρετανός στρατιώτης

ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΝΙΚΗ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ULSTER

Σ. Κυριαζόπουλος

Γ. Π. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΩΠΟ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΗΡ. ΚΑΛΕΝΤΖΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥ

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΛΛΑΔΑ

ARISTOTELES HERC. KALENTZIS
POLITICAL PRISONER

JUSTICE IN PRESENT - DAY GREECE

ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ